

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Diumenge III de Quaresma: Tinc set!

Una de les darreres paraules de Jesús a la creu va ser aquesta: «Tinc set!». Tots sabem què és tenir set, encara que no podem ni imaginar la set de Jesús a la creu. Tots tenim set, i sabem associar la del nostre cos per viure. Però no sempre sabem com saciar les ànsies profundes del nostre cor, i moltes vegades podem passar tota la vida sense trobar res que ens ompli de debò, sense trobar-ne el sentit.

Un dia Jesús s'havia aturat a descansar a la vora del pou de Jacob i, en presentar-se una dona que anava a treure'n aigua, Jesús li diu: «Dona'm aigua» (Jn 4,7). Va ser l'inici d'una conversa amb aquella dona samaritana. A l'Antic Testament Déu havia parlat amb el seu poble a través de patriarques i profetes, però aquí va ser una conversa entre Déu mateix i una dona que en certa manera ens representava a tots. Ella anava a omplir el seu cànir d'aigua, aigua per beure. Però Jesús fa que s'adoni que hi ha unes altres necessitats, unes ànsies més profundes que no les físiques, i que són les que tots tenim en els nostres cors. I el pou per saciar-les no és un pou de la terra, perquè només ens podem saciar en la immensitat de Déu. En aquell moment Jesús li digué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada» (Jn 4,10).

I continuà dient: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà

en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna» (Jn 4,14). I qui no voldria tenir una font com aquesta dintre seu? una font de vida eterna!

Però una vegada més el problema és que nosaltres vivim tan immersos en les coses d'aquest món, en tantes preocupacions i neguits, en tants desitjos humans, materials només, que no encertem a pensar en el que realment necessitem.

Jesús li va manifestar que Ell la coneixia bé: «Ves a cridar el teu marit i torna». La dona li contesta: «No en tinc, de marit».

Li diu Jesús: «Tens raó: n'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit» (Jn 4,16-18). Perquè Ell, Jesús el Fill de Déu, ens coneix bé, coneix els nostres punts febles, la nostra feblesa, el nostre pecat també. I ens ofereix l'aigua viva per a la nostra salvació.

I si la dona de l'evangeli va trobar la font d'aigua viva, per què no nosaltres? Jesucrist és la font i l'aigua viva que pot saciar les nostres ànsies i anhels més profunds. Només hem d'anar a Ell. Aquesta Quaresma és una oportunitat, potser única, d'omplir el nostre cor de veritable aigua viva, deixem que Ell ho faci!

ENTREVISTA

Recés amb consciència ecològica

MARTA BURGUET

Amb l'objectiu de fer una aturada en el transitar del dia a dia pel planeta, per tal de prendre contacte amb aquesta realitat sensible de Déu, la natura mateixa, en clau ignasiana, des de la Cova de Sant Ignasi de Manresa conviden, del 31 de març al 2 d'abril, a fer un *Recés de Consciència Ecològica en clau ignasiana*. Seran 48 hores que ajudaran «a guanyar en disposició d'escolta i sensibilitat». La pedagoga Marta Burguet, acompanyant d'exercicis espirituals ignasians, dirigeix el recés juntament amb Joan Morera, sj.

Què té d'especial aquest recés?

Combinar un recorregut ecològic des de l'espiritualitat ignasiana partint alhora dels sentits. És una porta d'entrada diferent del contacte amb la natura. Es combinaran quatre elements: experiència, compartir, clau d'interpretació i gest en contacte amb els elements de la natura. Tot plegat, passat pel sedàs de la pregària, per despertar la consciència a més de sentir i gustar aquesta relació amb Déu.

Quina relació amb Déu estableix sant Ignasi a través de la natura?

Ser pelegrí, no tenir res fix, fa que estiguis en una intempèrie que et duu a trobar Déu en la natura i en el contacte amb els altres. T'has despulat de tot i la natura és el fil conductor. En sant Ignasi, l'experiència al Cardener i la Contemplació per assolir Amor esdevenen en l'entorn natural: el Déu que batgega i habita tota la creació. Entenem que devia tenir una relació amb la natura de contemplació i meravella.

En què ajudarà a viure millor la relació amb Déu als assistents?

Sentir-se part integral de la natura no deixa indiferent: cultiva una sensibilitat que mou, tant sí com no, a implicar-se en la sanació integral del planeta. Deixar de relacionar-nos amb la creació com si fossin mercaderies sense valor en si mateix, i guanyar en una sensibilitat que vagi impregnant les nostres decisions quotidianes.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Compartir generosament

Un divendres al capvespre una dona jove va anar a la parròquia a preguntar què havia de fer per batejar el seu fill. Mentre esperava ser atesa, el voluntari que s'ocupa de la distribució d'aliments li estava dient al sacerdot que atenia el despatx parroquial: «Anem fluixos d'aliments. No sé si arribarem a cobrir totes les necessitats». «Encara ens queden uns dies, abans de la distribució. Confiam que ens aportaran el que ens falta», li respongué el sacerdot. Arribat el seu torn, la dona exposà la petició del baptisme per al seu fill. Després de prendre les dades del noutat, dels pares i dels padrins, el sacerdot la va remetre a ella i als altres implicats a una xerrada preparatòria del sagrament del baptisme que s'havia de celebrar el dilluns de la propera setmana.

Arribat el dilluns, aquesta senyora, amb una bossa plena d'aliments, i els altres implicats en el bateig del seu fill es feren presents en la reunió. Abans de començar, la mare s'apropà al rector i li digué: «No tinc feina i estem una mica apurats. Podria posar aquesta nota al tauló d'anuncis

de la parròquia?». El paper deia: «Tinc trenta-dos anys. Busco feina en la neteja o cuidant infants o persones grans». El rector no hi tingué inconvenient. La reunió va anar força bé i, en acabar, s'acomiadaren. Quan marxaven, el sacerdot observà que es deixaven la bossa plena d'aliments. Anà cap a la porta dels locals parroquials i li digué a la mare: «Es deixa la bossa». Ella s'aturà i sorpresa li digué: «Mossèn, aquesta bossa l'he portat per ajudar els més necessitats, pel banc d'aliments de la parròquia. Vaig escoltar, quan vaig venir per primera vegada, que necessitaven aliments. Per això els he portat».

Vivia en un barri senzill, no tenia treball, l'economia familiar era molt feble... però coneixia la llei de l'amor, coneixia Jesús i procurava seguir-lo. «No us oblideu de fer el bé i de compartir allò que teniu: aquests són els sacrificis que agraden a Déu» (Hc 13,16). Demanant el baptisme pel seu fill, volia que ell també conegués Jesús i el seguís. «Digues-los que facin el bé, que s'enriqueixin de bones obres, que donin generosament, que sàpi-guen compartir» (1Tm 6,18).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dejémonos encontrar por Jesús

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En Cuaresma, el Señor, movido por su infinito amor, viene a nuestro encuentro y nos invita a seguirle. Dejémonos conducir por Él.

¿A dónde nos lleva? A encontrarse copiosamente con nosotros. Él siempre desea darnos su gracia, su salvación, su vida. En momentos y circunstancias particulares, también. Pero siempre conduciéndonos a un continuo diálogo con él, poniendo delicadamente ante nuestros ojos cuál es el camino a recorrer para llenarnos del Agua Viva.

Dice el Papa en su mensaje para la Cuaresma de este año que «nos lleva a un lugar apartado. Aun cuando nuestros compromisos diarios nos obliguen a permanecer allí donde nos encontramos habitualmente». Incluso, si se diera el caso de que lo diario pudiera resultarnos repetiti-

vo o incluso aburrido, Jesús siempre viene a encontrarse con nosotros en nuestra realidad.

Nos llama a vivir, junto con nuestros hermanos, el encuentro cuaresmal con él. «A Jesús hemos de seguirlo juntos. Y juntos, como Iglesia peregrina. El camino ascético cuaresmal, al igual que el sinodal, tiene como meta una transfiguración personal y eclesial».

El Señor sale a nuestro encuentro para guiarnos, para ayudarnos a «dejar nuestro cántaro» y caminar la cuesta arriba «que requiere esfuerzo, sacrificio y concentración».

Que María, Madre de la esperanza, nos ayude a responder con amor al amor de su Hijo que viene a nuestro encuentro, a seguirle también con nuestra cruz y mirar anhelante el don de la Pascua.

Lectures de la missa diària i santoral

13. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / SI 41,42 / Lc 4,24-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Dimecres [Dt 4,15-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i dr. de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. ■ † Diumenge vinent, IV diumenge de Cuaresma (lit. hores: 4a setm.) [ISA 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o bé: Jn 9,16-9.13-17.34-38)]. La celebració litúrgica de sant Josep, espòs de la Verge Maria, es trasllada aquest any al dilluns 20 de març. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flan-des.

DIUMENGE III DE QUARESMA

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! ¿Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «¿Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure». Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribá, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «¿El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No enduriu els vostres cors».*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. ¿Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua». Li diu la samaritana: «¿Com? ¿Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada». Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. ¿D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. ¿Sou més gran vós que no pas ell?». Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou».

[...] «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem». Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu».

[...] Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell [...]. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món».

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, torturado por la sed, murmuró contra Moisés: «¿Nos has hecho salir de Egipto para hacernos morir de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?» Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Poco falta para que me apedreen.» Respondió el Señor a Moisés: «Preséntate al pueblo llevando contigo algunos de los ancianos de Israel; lleva también en tu mano el cayado con que golpeaste el río, y vete, que allí estaré yo ante ti, sobre la peña, en Horeb; golpearás la peña, y saldrá de ella agua para que beba el pueblo.» Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y puso por nombre a aquel lugar Masá y Meribá, por la reyerta de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está o no está el Señor en medio de nosotros?»

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-2.5-8)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos: y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atreviera uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el manantial de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber.» Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» Porque los judíos no se tratan con los samaritanos. Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.» La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva? ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?» Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.» La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla.»

[...] «Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.» Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros dais culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieren dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.» La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo.» Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

[...] En aquel pueblo muchos [...] creyeron en él [...]. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».

COMENTARI

L'aigua de la Vida

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Sense aigua no es pot viure. És una part constitutiva del nostre cos. Tenir bona aigua i poder veure ens és totalment necessari i imprescindible.

La relació de Jesús amb la Samaritana, que l'Evangeli ens ofereix avui, és tot un model de la conversa que el Senyor vol tenir amb nosaltres, per fer-nos passar del que és més material a la set per les realitats espirituals.

Jesús estableix amb la Samaritana un diàleg d'amistat i, partint de l'interès d'aquella dona per treure aigua del pou, sense haver de fer massa esforç, suaument la fa passar a cercar aquella «aigua viva» que és capaç d'apagar tota set d'amor, de felicitat, de veritat, de vida, etc.

Amb bon tacte, el Senyor l'ajuda a entrar a l'interior de la seva vida i a escoltar el que li diu: «el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set». La dona no sap encara quina mena d'aigua li vol donar el Senyor, però li diu: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta».

Jesús ajuda a aquella dona a reflexionar sobre la seva vida i, partint del seu interès material i de la seva situació de vida, la condueix a passar a un altre desig que té amagat: set de ser valorada, estimada i compresa. I s'obre al diàleg. Ella, sense saber-ho, també cerca l'aigua viva capaç d'apagar tota set. Per això comença a parlar amb franquesa, manifesta el seu interès i diu: «Sé que ha de venir el Messies [...]. Quan vingui, ens ho explicarà tot [...]. Jesús li respon: El Messies soc jo, que parlo amb tu».

El primer pas vers la fe ja s'ha donat. Ara comença un segon moment: anunciar als altres el que ha viscut i el que li ha passat, en té necessitat. «La dona deixà la gerra d'aigua i se n'anà al poble a dir a la gent: veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. ¿No serà el Messies?».

El tercer pas és quan els Samaritans acullen Jesús que es queda amb ells, l'escolten, i molts comencen a creure en ell...

Aquest episodi de la vida de Jesús, també es reproduïx en cada un de nosaltres: ens cal passar del més material al valor de l'esperit al costat de Jesús.

Un procés que de vegades s'experimenta amb diferents entrebancs i fracassos, però que hem d'intentar viure moltes vegades. Escoltar, dialogar, acollir i deixar-se transformar per l'Evangeli, i ajudar els altres a fer aquest mateix itinerari de vida.

Senyor, doneu-nos l'aigua de la Vida.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge dia 12, a les 12 h. Mons. Salvador Cristau celebra la Missa a la parròquia de Santa Maria de les Arenes de Terrassa; **a les 17 h.**, el Sr. Bisbe presideix la Missa del Romiatge de Sabadell a Montserrat.

Aquest diumenge dia 12, a les 17.30 h. Concert de música sacra: *Les set paraules de N. S. Jesucrist*. A la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Dimecres 15, a les 19 h. Conferència quaresmal a la Catedral. «El discerniment en el papa Francesc», a càrrec de Mn. Emili Marlés:

Dijous 16, a les 12 h. Consell Diocesà de Càritas al Bisbat; **a les 16 h.** Trobada de Seminaris de Catalunya al Seminari Interdiocesà (Barcelona); **a les 20 h.** Mons. Cristau celebra la Missa de la Trobada de Seminaris.

Divendres 17, a les 13 h. Felicitació al bisbe Salvador amb motiu de la seva onomàstica, al Bisbat; **a les 18.30 h.** trobada d'adolescents al Seminari Diocesà.

Dissabte 18, de les 10 a les 18 h. Portes obertes al Seminari; **a les 10.30 h.** Missa per les vocacions; **a les 19.30 h.** vetlla de pregària per les vocacions;

a les 20.30 h. sopar; **a les 21 h.** actuació musical.

Diumenge 19 de març. Mons Cristau celebra la Missa a TVE en el Dia del Seminari amb assistència dels seminaristes de Terrassa; **a les 11 h.** Mn. Eduardo Pire Mayol presideix la Missa de la *Dominica Laetare* (cant gregorià) a la parròquia de Sant Pere de Terrassa, organitzada per la *Schola Cantorum de Terrassa*; **a les 20 h.** inici dels exercicis espirituals per a preveres a Caldes de Montbui.

Calendari

Santuari de la Salut. Horari de març i abril. De dilluns a divendres: Matí de 10 a 2 del migdia. Tarda: de 2/4 de 4 a 2/4 de 7. Dissabtes i diumenges: de 2/4 de 10 a 2/4 de 7 del vespre. Santa Missa: diumenges a 2/4 d'11 del matí. Per a casaments i aniversaris. Tel. 937 251 382 i secretariasantuari@gmail.com de dimecres a dissabte de 10 del matí a 2/4 de 6 de la tarda.

Diumenge 19 de març. Recés «Sant Josep, un secundari que sap acollir». Director: fra Francesc Sánchez. A la Casa de Betània (Cornellà). Informació: tel. 933 751102.

Notícies

Mons. Cristau celebra la Missa amb les entitats andaluses de Terrassa. El diumenge 26 de febrer, Mons. Salvador Cristau va celebrar la Missa a la Catedral amb participació de les entitats andaluses de Terrassa en la proximitat del Dia d'Andalusia.

Recés de Quaresma. El dilluns 27 de febrer, al matí, va tenir lloc el recés de Quaresma per a preveres i diaques al Centre Borja (Sant Cugat del Vallès). El predicà el P. Eduardo Rey, provincial dels Caputxins i president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Missa de la Pastoral Penitenciarària de Catalunya. El dissabte 4 de març, al migdia, Mons. Salvador Cristau va presidir la celebració de l'Eucaristia a l'antic monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona amb els agents de la Pastoral Penitenciarària de Catalunya.

Trobades de la Vida Consagrada. El diumenge 22 de gener, les Filles de Maria Auxiliadora (Salesianes) de Sabadell acolliren la trobada de comunitats religioses d'aquella ciutat. El diumenge 5 de març, a la tarda, les comunitats religioses de l'Arxiprestat de Terrassa es trobaren a les Salesianes de Terrassa. Hi assistí la Gna. Conxita Baños, CCV, delegada episcopal per a la Vida Consagrada.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Domingo III de Cuaresma: ¡Tengo sed!

Esta fue una de las últimas palabras de Jesús en la cruz: «¡Tengo sed!». Todos sabemos lo que es tener sed, aunque no podemos ni siquiera imaginar la sed de Jesús en la cruz. Todos tenemos sed, y sabemos saciar la de nuestro cuerpo para vivir. Pero no siempre sabemos cómo saciar las ansias profundas de nuestro corazón, y muchas veces podemos pasar la vida entera sin encontrar nada que nos llene de verdad, sin encontrar su sentido.

Un día Jesús se había detenido a descansar junto al pozo de Jacob y, al presentarse una mujer que iba a sacar agua del pozo, Jesús le dice: «Dame agua» (Jn 4,7). Fue el inicio de una conversación con aquella mujer samaritana. En el An-

tiguo Testamento Dios había hablado con su pueblo a través de patriarcas y profetas, pero aquí fue una conversación entre el mismo Dios y una mujer que, en cierto modo, nos representaba a todos. Ella iba a llenar su cántaro de agua para beber. Pero Jesús le hace ver que hay otras necesidades, unas ansias más profundas que las físicas y que son las que todos tenemos en nuestros corazones. Y el pozo para saciarlas no es un pozo de la tierra, porque sólo podemos saciarnos en la inmensidad de Dios. En ese momento Jesús le dijo: «Si supieras qué quiere darte Dios y quién es el que te pide que le des agua, eres tú quien le habrías pedido agua viva, y él te la habría dado» (Jn 4,10).

Y continuó diciendo: «Los que beben agua de esta vuelven a tener sed, pero el que beba de la que yo le daré, nunca más tendrá sed; el agua que yo le daré se convertirá en una fuente que brotará siempre dentro de él para darle vida eterna» (Jn 4,14). ¡Quién no quisiera tener una fuente como esta en su interior, una fuente de vida eterna!

Pero una vez más el problema es que nosotros vivimos tan inmersos en las cosas de este mundo, en tantas preocupaciones e inquietudes, y tantos deseos humanos, materiales únicamente, que no atinamos a pensar en lo que realmente necesitamos.

Jesús le manifestó a aquella mujer que la conocía bien: «Ve a llamar a tu marido y vuelve». La mu-

jer le contesta: «No tengo marido». Le dice Jesús: «Tienes razón: has tenido cinco, y el hombre que ahora tienes no es tu marido» (Jn 4,16-18). Porque él, Jesús, el Hijo de Dios, nos conoce bien, conoce nuestros puntos débiles, nuestra debilidad, nuestro pecado también. Y nos ofrece el agua viva para salvarnos.

Y si la mujer del evangelio encontró la fuente de agua viva, ¿por qué nosotros no podemos encontrarla también? Jesucristo es la fuente y el agua viva que puede saciar nuestras ansias y anhelos más profundos. Sólo tenemos que ir a Él.

Esta Cuaresma es una oportunidad, puede ser única, de llenar nuestro corazón de verdadera agua viva, ¡dejemos que Él lo haga!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

